

Sygn. akt *XVII AmE 261/20*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Maciej Kruszyński</i>

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2021 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania ***Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w B.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

z udziałem

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 22 listopada 2019 roku, Nr (...)((...))

1. oddała odwołanie;
2. zasądza od Syndyka Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Maciej Kruszyński

Sygn. akt *XVII AmE 261/20*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 22 listopada 2019 r., znak: (...) ((...)) na podstawie art 56 ust. 1 pkt 1a, art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 2a pkt 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r. - Dz. U. z 2019 r. poz. 755, ze zm.) w związku z art. 9a ust. 1a pkt 2 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne a także w związku z art. 186 ust. 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, ze zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096, ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej, z siedzibą w B., w imieniu którego działa Pan G. F. - Syndyk Masy Upadłości (...) S.A. posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł, że:

1. Przedsiębiorca: (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej, z siedzibą w B., w imieniu którego działa Pan G. F. - Syndyk Masy Upadłości (...) S.A. nie wywiązał się w 2014 r., z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi

Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art 91 ust. 1, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym w art. 9a ust. 5 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.), obliczonej w sposób określony w art 9a ust. 8a tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.),

2. za zachowanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 6 517,33 zł.

Strona powodowa zaskarżyła ww. decyzję w całości, zarzucając jej:

1. naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego przez jego niezastosowanie, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy spełnione zostały przesłanki uzasadniające odstąpienie przez Prezesa URE od wymierzenia kary pieniężnej;

2. błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 56 ust. 1 pkt 1a w zw. z art. 9a ust. 1 i 5 ustawy prawo energetyczne w zw. z art. 91 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że nie przestrzeganie obowiązku uzyskania i przedłożenia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej w każdej sytuacji nakłada na przedsiębiorstwo energetyczne obowiązek zapłaty kary pieniężnej, podczas gdy prowadzenie wobec upadłej spółki postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, a następnie wydanie zaskarżonej decyzji skutkuje nieuzasadnionym żądaniem przez organ dokonania wypłaty z masy upadłości środków finansowych z naruszeniem praw innych wierzycieli;

3. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy tj. art. 7, art. 77 i art. 80 k.p.a. - poprzez niewyczerpujące zebranie i rozpatrzenie całego materiału dowodowego, w szczególności zaś pominięcie wyjaśnień syndyka, iż nie mógł on z masy upadłości regulować zobowiązań dotyczących okresu sprzed ogłoszenia upadłości likwidacyjnej spółki zobowiązanej do uiszczenia opłaty zastępczej;

4. naruszenie art. 2 w zw. z art. 342 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze poprzez wydanie decyzji zmierzającej do nakazania Syndykowi Masy Upadłości postępowania z funduszami masy upadłości wbrew ww. przepisom prawa upadłościowego i naprawczego;

5. naruszenie art. 91 ust. 1 oraz 236-240, 244 - 266 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze przez ich niezastosowanie i tym samym błędne uznanie, że organ może wymierzyć upadłej spółce karę pieniężną podczas gdy w świetle ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze wierzyciel, w stosunku do zobowiązań dotyczących okresu sprzed upadłości (wierzycielności upadłościowej) nie ma prawa wyboru między zgłoszeniem wierzycielności w postępowaniu upadłościowym, a dochodzeniem jej na innej drodze przeciwko upadłej spółce lub syndykowi i do wszczęcia przeciwko upadłej spółce lub syndykowi postępowań administracyjnych.

Wobec powyższego, wniósł o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji, względnie o zmianę zaskarżonej decyzji i odstąpienie na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy prawo energetyczne od wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 ustawy prawo energetyczne oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego przez pełnomocnika według norm przepisanych.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i oddalenie wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego na rzecz powoda.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, w piśmie z dnia 2 lipca 2015 r. zwrócił się do Przedsiębiorcy o udzielenie informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej.

Dowód: Pismo z 2 lipca 2015 r., k. 1-3 akt adm.

Przedsiębiorca, poinformował, że od dnia 14 marca 2014 r. (...) SA z siedzibą w B. jest w upadłości likwidacyjnej oraz że ww. wymagane dane zostaną przekazane Prezesowi URE do dnia 31 sierpnia 2015 r.

Dowód: Pismo 11 sierpnia 2018 r., k. 7 akt adm.

Kolejno, w pismach z dnia 27 sierpnia 2015 r. Przedsiębiorca przekazał informacje, z których wynikało, że sprzedał w 2014 roku do odbiorców końcowych 10 444,612 MWh energii elektrycznej, w tym 80,498 MWh w okresie od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. Przedsiębiorca załączył przy tym potwierdzenie wniesienia w dniu 30 marca 2015 r. opłaty zastępczej w wysokości 3 261,17 zł.

Dowód: Pisma z 27 sierpnia 2015 r., k. 8, 13 akt adm.

Zawiadomieniem z 20 września 2018 r. Prezes URE poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia Przedsiębiorcy kary pieniężnej, w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2014, określonego w art. 9a ust. 8 ustawy - Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust 1 (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.), wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej, w terminie określonym ust 5, obliczonej w sposób określony w ust 8a.

Dowód: Zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 20 września 2018 r., k. 20 akt adm.

Kolejno, pismem z dnia 15 maja 2019 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu prowadzonego postępowania i przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień. Prezes URE zwrócił się z prośbą o przesłanie wszelkich dokumentów pozwalających na ustalenie sytuacji finansowej Przedsiębiorcy, w tym w szczególności bilansu oraz rachunku zysków i strat Przedsiębiorcy za ostatni rok podatkowy (lub finansowego).

Dowód: Pismo Prezesa URE z 15 maja 2019 r., k. 26 akt adm.

Spółka nie złożyła odpowiedzi na ww. pismo. Jednakże, przekazała dokumenty finansowe w sprawie toczącej się pod sygn. akt (...). (okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym i sądowym oraz fakty powszechnie znane, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie powoda podlegało oddaleniu.

W myśl art. 9a ust. 8 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) odbiorca przemysłowy, przedsiębiorstwo energetyczne, odbiorca końcowy oraz towarowy dom maklerski lub dom maklerski, o których mowa w ust. 1a, są obowiązani uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwo pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 (w brzmieniu obowiązującym do 24 stycznia 2019 r.) wydane dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczyć opłatę zastępczą, w terminie określonym w ust. 5, obliczoną w sposób określony w ust. 8a.

Zgodnie z treścią § 9 ust. 1 pkt 2 – obowiązującego do dnia 31 grudnia 2014 r. – Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 26 lipca 2011 r. w sprawie sposobu obliczania danych podanych we wniosku o wydanie świadectwa pochodzenia z kogeneracji oraz szczegółowego zakresu obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia tych świadectw, uiszczania opłaty zastępczej i obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w wysokosprawnej kogeneracji (Dz. U. z 2011 r., Nr 176 poz. 1052), obowiązek uzyskania i przedstawienia Prezesowi URE do umorzenia świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo uiszczenia opłaty zastępczej za 2014 r. uznaje się za spełniony jeżeli minimalny udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia z kogeneracji, które przedsiębiorstwo energetyczne przedstawiło do umorzenia lub z uiszczonej przez przedsiębiorstwo energetyczne opłaty zastępczej, odniesiony do całkowitej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym przez przedsiębiorstwo energetyczne wyniósł nie mniej niż 1,1 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.)

Stosownie do art. 4 ust. 1 pkt 1-3 i ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 14 marca 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2014 r. poz. 490) dla roku 2014 zakres obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji lub uiszczenia opłaty zastępczej w odniesieniu do całkowitej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym niebędących odbiorcami przemysłowymi, o których mowa w art. 9a ust. 1a pkt 1 ustawy p.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) dla przedsiębiorstwa energetycznego wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub obrotu tą energią i sprzedającego tę energię odbiorcom końcowym wyniósł:

- a) 3,9 % dla jednostki kogeneracji o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.),
- b) 1,1 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.),
- c) 23,2 % dla jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 9l ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym do dnia 24 stycznia 2019 r.).

Tak też, jak stanowi art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.), karze pieniężnej podlega ten, kto m.in. nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłaty zastępczej.

Ponadto, zgodnie z art. 186 ust. 2 ustawy o odnawialnych źródłach energii, do wykonania i rozliczenia obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy p.e. za okres przed dniem wejścia w życie art. 179 pkt 5 ustawy o odnawialnych źródłach energii (tj. przed dniem 4 kwietnia 2015 r.) oraz w zakresie kar pieniężnych za nieprzestrzeganie tego obowiązku w tym okresie stosuje się przepisy dotychczasowe.

Decyzją Prezesa URE z dnia 16 marca 2006 r. została udzielona Przedsiębiorcy koncesja na obrót energią elektryczną na okres od 16 marca 2006 r. do 30 marca 2016 r. Koncesja ta została cofnięta z dniem 10 lipca 2014 r.

Przenosząc powyższe, na grunt niniejszej sprawy, przede wszystkim wskazać należy, że skoro powód w 2014 r. prowadził działalność gospodarczą w zakresie obrotu energią elektryczną i dokonał sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych, to prawidłowe jest stwierdzenie, iż podlegał on dyspozycji art. 9a ust. 8 ustawy p.e. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 3 kwietnia 2015 r.).

Jak ustalono, powód dokonał w 2014 r. sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 10 444,612 MWh, w tym 80,498 MWh w okresie od dnia 30 kwietnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. W tym stanie rzeczy, również właściwe jest przyjęcie, iż powód był zobowiązany do:

- uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 pkt 1 ustawy – p.e. w ilości 3,139 MWh,

- uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy – p.e. w ilości 114,891 MWh,

- uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji, o którym mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy – p.e. w ilości 18,676 MWh,

względnie do uiszczenia opłaty zastępczej odpowiadającej powyższemu wolumenowi.

Powód nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia ww. świadectw pochodzenia z kogeneracji. Z wykazu podmiotów, które dokonały wpłaty opłaty zastępczej, przekazanej przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wynika, iż powód w dniu 30 marca 2015 r. uiszczył 3 261,17 zł opłaty zastępczej. W toku postępowania wyjaśnił:

a. 345,29 zł uiszczył celem realizacji przedmiotowego obowiązku w odniesieniu do jednostki kogeneracji o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy P.e. co odpowiada 3,139 MWh energii elektrycznej,

b. 2 710,44 zł uiszczył celem realizacji przedmiotowego obowiązku z odniesieniem do jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1a ustawy P.e. co odpowiada 42,846 MWh energii elektrycznej,

c. 205,44 zł uiszczył celem realizacji przedmiotowego obowiązku z odniesieniem do jednostki kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy P.e. co odpowiada 18,676 MWh energii elektrycznej,

Wobec powyższego, słusznie uznał pozwany Prezes URE, że powód zrealizował obowiązek w odniesieniu do jednostek kogeneracji, o której mowa w art. 91 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy P.e. Jednakże, brakująca ilość energii elektrycznej niezbędnej do realizacji przedmiotowego obowiązku w przypadku jednostki kogeneracji wymienionej w art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy P.e. wynosi 72,045 MWh.

Oznacza to, że Przedsiębiorca nie zrealizował w 2014 roku obowiązku określonego w przepisie art. 9a ust. 8 ustawy P.e. (w brzmieniu obowiązującym do 3 kwietnia 2015 r.) bowiem nie uzyskał i nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji dla jednostki wymienionej w art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy P.e. w ilości 72,045 MWh. Spółka nie uiszczyła również do 30 czerwca 2015 r. brakującej opłaty zastępczej wynoszącej 4 557, 57 zł.

Sąd nie uwzględnił zarzutu naruszenia art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie. W ocenie powoda istnieją dostateczne podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne. Przepis ten stanowi, że Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeśli stopień szkodliwości czynu jest znikomy a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek. Należy wskazać, że przesłanki te muszą wystąpić łącznie. W przedmiotowej sprawie, powód nie uiszczył opłaty zastępczej oraz nie umorzył odpowiedniej ilości świadectw pochodzenia z kogeneracji za energię elektryczną sprzedaną odbiorcom końcowym, nie można zatem uznać, że doszło do realizacji obowiązku lub zaprzestania naruszenia prawa. Ponadto, nie można uznać, że stopień szkodliwości popełnionego czynu był znikomy.

W ocenie powoda doszło do naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 1a w zw. z art. 9a ust. 1 i 5 P.e. w zw. z art. 91 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze. Nie można zgodzić się z powodem, że samo wydanie zaskarżonej decyzji skutkuje nieuzasadnionym żądaniem przez organ regulacyjny dokonania wypłaty z masy upadłości środków finansowych z naruszeniem praw innych wierzycieli. W tym miejscu należy wyjaśnić, że wobec niewykonania przez przedsiębiorcę obowiązku ustawowego Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy - Prawo energetyczne był zobligowany do przeprowadzenia postępowania w sprawie nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej. Dopiero po przeprowadzeniu tego postępowania i uprawomocnieniu się wydanej w sprawie decyzji administracyjnej możliwe będzie wpisanie wierzytelności wynikającej z wymierzonej kary pieniężnej na listę wierzytelności.

Zarzut sformułowany w punkcie trzecim odwołania dotyczy naruszenia przez pozwanego przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 7, art. 77 i art. 80 k.p.a. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie i doktrynie stanowiskiem,

tego typu zarzuty są nieskuteczne przez Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowno-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowno-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy (por. np.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 r., sygn. akt I CKN 265/98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 r., sygn. akt I CKN 1036/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 r., sygn. akt III SZP 2/05). Jednakże, nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie nie mogą być skuteczne, o ile uchybienia te mogą być sanowane w toku postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem tutejszy Sąd zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Nawet, gdyby Sąd pominął powyższe stanowisko, należy wyjaśnić, że w niniejszej sprawie nie doszło do uchybień proceduralnych, które skutkować mogłyby uchyleniem lub zmianą zaskarżonej decyzji, a pozwany dokonał dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy. Wszechstronnie rozpatrzył zebrany materiał dowodowy i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych.

Sąd orzekający w niniejszym składzie nie dopatrył się również naruszenia przepisów art. 2 w związku z art. 342, a także art. 91 ust. 1 oraz art. 236-240, art. 244-266 ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze.

Przechodząc do kwestii kary pieniężnej nałożonej na przedsiębiorcę, Sąd stoi na stanowisku iż została nałożona w odpowiedniej wysokości. Zgodnie z przepisem art. 56 ust. 2a pkt 3 ustawy – p.e.(w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2016 r.) minimalna wysokość kary pieniężnej, wymierzonej w przypadku nieprzestrzegania obowiązku, o którym mowa w art. 9a ust. 8, nie może być niższa niż kwota obliczona według obowiązującego wzoru, zgodnie z którym kwotę nie uiszczonej opłaty zastępczej należy pomnożyć przez współczynnik 1,3. Dokonane w ten sposób obliczenie dało wynik 5 924,84 zł (4 557,57 x 1,3), co stanowi minimalną wysokość kary pieniężnej nałożonej na przedsiębiorcę. Prezes URE wziął pod uwagę okoliczność, że przedsiębiorca był już karany za brak realizacji przedmiotowego obowiązku w związku ze sprzedażą energii elektrycznej do odbiorów końcowych w roku 2013 i w związku z tym ustalił wysokość kary pieniężnej na kwotę 6 517,33 zł. Zdaniem Sądu, kara w tej wysokości mieści się w limicie określonym w art. 56 ust. 3 prawa energetycznego, gdyż stanowi (...) % przychodu osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2013 r. wynoszącego(...) zł. Wysokość kary gwarantuje osiągnięcie jej prewencyjnych i represyjnych celów. Stanowi realną dolegliwość dla podmiotu, mając zaś na uwadze dalsze działania powoda, zadziałała prewencyjnie dla zapobieżenia powtarzaniu się nagannego zachowania w przyszłości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił wniesione przez powoda odwołanie na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że powód - jako przegrywający sprawę – zobowiązany jest do zwrotu pozwanemu kosztów

procesu, na które złożyło wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalonej na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Maciej Kruszyński